

Stauning havde dog som Minister modtaget en Ændring, der siger, at Bankens Forbindelse med Staten helt skal ophøre. Tør jeg spørge Ministeren, med det samme jeg nu er ved det, hvor findes den Ændring? Den findes ikke i Loven og ikke i Betænkningen. Er det virkelig nødvendigt for at klare denne Situation, at Ministeren selv skal opfinde Ændringer, som aldrig er fremkommet? Jeg har ikke modtaget og ikke tiltraadt nogen Ændring, efter hvilken al Forbindelse mellem Staten og Landmandsbanken skulde ophøre. Jeg har tiltraadt en Ændring, hvorefter en Nyordning skal forberedes i Tiden, indtil Statsgarantien kan bortfalde, men det udelukker virkelig ikke hverken Statsbank eller et andet Forhold mellem Staten og Landmandsbanken.

Men, som sagt, hvad Realiteten i dette angaar, findes der i Loven og Betænkningen Anvisninger, efter hvilke den nuværende Regering bør gaa frem. Den bør foretage de Undersøgelser, den anser for nødvendige, og er det 3-Mands-Embedsudvalg færdigt, kan den paa anden Maade undersøge videre, hvis den mener, der bør undersøges mere. Derefter skal Sagen behandles under Medvirken af Landmandsbankudvalget og Nationalbanken, de private Banker og Erhvervslivet. Det er det, der mangler nu, ikke det nye Led, som den højtærede Minister skyder ind ved det nu forelagte Lovforslag. Er Embedsmandsudvalget færdigt, er Tiden inde til at optage Drøftelser med de her nævnte interesserede Parter om, hvordan man kan tænke sig Fremtidens Nyordning etableret. Skulde Ministeren mene, at der paakræves andre Undersøgelser, hvis de, der er tilvejebragt, ikke er gode nok, Gudbevares, saa skal jeg ikke sige det mindste imod, at man fortsætter, tværtimod, det vil være ønskeligt at faa Sagen oplyst saa godt og saa omhyggeligt som muligt. Det er sikkert ogsaa det Ønske, som Nationalbanken naturligt maa repræsentere.

Hvad Lovforslaget i øvrigt angaar, findes der udover de tre Paragraffer, om hvilke jeg nu har udtalt mig, en fjerde Paragraf, som vel maa siges at indeholde Lovforslagets Realitet, nemlig en Bemyndigelse for Regeringen til at optage et Statslaan. Af Hensyn til saadanne Ting som Optagelsen af et Statslaan er en Lov om Landmandsbankens Forhold imidlertid ganske upaakrævet. Den højtærede Regering kan, hvornaar den vil, og ganske som den vil, møde med Forslag om Optagelse af Statslaan. Det behøver den ikke at camouflere ved at tale om, at det er Landmandsbanken, der skal ordnes, især naar der saa

oven i Købet ingen Ordning finder Sted. Mener Regeringen, at den har Brug for 20 Millioner Dollars til det Formaal, her er Tale om, eller til andre Formaal, maa den naturligvis komme med et Forslag om Optagelse af et saadant Laan. Jeg kan ikke tro, at Rigsdagen i Dag ser anderledes paa denne Ting, end den gjorde i Forfjor. Jeg kan huske, at Rigsdagens Partier da var enige om at nægte den forrige Regering en Bemyndigelse til at optage et Laan til Konvertering af et forfaldent Laan i Sommerperioden. Naar man altsaa ikke den Gang vilde give en Bemyndigelse til noget saa naturligt og selvfølgelig som, at det Laan, der forfaldt, skulde betales, kan jeg ikke tro, man vil give en Bemyndigelse til den nuværende Regering, til hvilken Tilliden ikke er større end til den forrige Regering.

Som sagt, for Landmandsbankens Skyld er det selvfølgelig ganske upaakrævet; thi det er en Kendsgerning, at trods al den Larm og Uro, der var i Oktober—November Maaned sidste Aar, har Banken alligevel klaret sig en 7—8 Maaneder frem i Tiden med ganske de samme Hjælpekilder, som stod aabne for den i Oktober—November. Jeg ved ikke, om den højtærede Regering mener, det er nødvendigt at foretage en Ændring i Udnyttelsen af disse Hjælpekilder. Det maa Regeringen afgøre. Det har jeg i og for sig ikke noget imod, men saa maa Regeringen vedstaa, hvorledes Sagen er, og optage det Statslaan, den altsaa ønsker, og stille Midlerne til Raadighed for Landmandsbanken direkte eller gennem Nationalbanken, ganske som Regeringen nu finder det praktisk og hensigtsmæssigt. Det kan der formentlig blive fornøden Enighed om, hvis man ellers mener, Regeringen nyder saa megen Tillid, at man bør betroe den at optage et Statslaan. Men som Led i en Landmandsbankordning er det virkelig ganske upaakrævet. Har Banken med de Hjælpekilder, der stod aabne i Oktober—November i Fjor, kunnet klare sig 7—8 Maaneder, kan den vel nok klare Dyrehavstiden med, som man siger. Men kan den ikke, maa Regeringen dokumentere, at den ikke kan det, og sige, hvorfor den ikke kan det, om det er for dyrt eller hvorfor; Regeringen maa da vedstaa Sagen, som den er, og møde med et Forslag om Optagelse af et regulært Laan. Hvorfor nøjes med de Penge, der her Tale om? Det er jo ikke nok til en Ordning af Landmandsbanken, det ved Regeringen ogsaa. Skal man tage et Laan, maa man tage det, som det virkelig kommer til at koste. Eller har man maaske